

ಹಣ್ಣಾದವುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಕೊಡು ಎಂದು ದುಂಬಾಲು ಬಿಳುತ್ತಿದ್ದ. ತಾನೂ ಮಾವಿನ ಕಾಯಿ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಕಸರತ್ತು ಮಾಡಿ ಗಿಡ ಏರುತ್ತಿದ್ದ. 'ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಮಕದ ಮ್ಯಾಲ ಮೀಸಿ ಮೂಡೋ ಹೊತ್ತತ್ತು. ಎಷ್ಟ ಹೆದರತೀ ನೀನು ಪಾರವ್' ಎಂದು ಅವಳ ಮಗನಿಗೆ ಕೆಲವು ಹೆಂಗಸರು ಮರ ಹತ್ತಲು, ಹಣ್ಣು ಹರಿಯಲು ಬೆಂಬಲ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಎಲ್ಲ ಆಳುಗಳು, ಹೊಲದ ಮಾಲಕರು ಸೇರಿ ಊಟ ಮಾಡುವಾಗ ಒಂದೆರಡು ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಂದೇ ತಿನ್ನುವರು. ಪರಮೇಶಿ ಬಂದಿದ್ದನೆಂದರೆ ಅವನು ಬರೀ ಮಾವಿನಕಾಯಿ ತಿಂದು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಪಾರವ್ ಮಾತ್ರ ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರೂ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟು ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಂಡಿಗಟ್ಟಲೆ ಹಣ್ಣು ಹರಿದು ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬುವ ಪಾರವ್, ದಿನಾಲೂ ಮನೆಯ ತುಂಬ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುವ ಪಾರವ್ ಒಂದು ಹಣ್ಣನ್ನೂ ತಿನ್ನದಿರುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಮಾತಾಗಿತ್ತು. ಯಾವಾಗಲೂ ಏನೋ ಒಂದು ಸಬಾಬು ಹೇಳಿ ವಿಷಯವನ್ನು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಂದು ಕೆಲವು ಹಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಪರಮೇಶಿಗೆ ಕೇಳಿದರು: 'ಏನೋ ಪರಮೇಶಿ, ನೀನು ಹಣ್ಣು ಹಣ್ಣು ಅಂತ ಸಾಗರಬೀಳ್ತೀ. ನಿಮ್ಮವ್ವ ನೋಡಿದರ ಚೂರೂ ಕಚ್ಚೂದಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಹೋಳು ಬಾಯಾಗ ಇಡೂದಿಲ್ಲ. ಏನಿದು? ಯಾಕ ನಿಮ್ಮವ್ವನ ಪಾಲಿನದು ನೀನ ತಿಂತಿಯೇನು?' ಪರಮೇಶಿಗೂ ಆಗ ಅನಿಸಿತು. ಹೌದಲ್ಲ, ತನ್ನ ತಾಯಿ ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ತಾನು ನೋಡಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ತನಗೆ ಅದು ನೆನಪೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಹೋಳಿಗೆ ಶೀಕರಣೆ ಮಾಡಿದಾಗಲೂ ಅಷ್ಟೆ. ತನಗೆ ಹೋಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಕು ಎಂದು ಮಾವಿನ

ಶೀಕರಣೆಯನ್ನು ತನ್ನ ತಾಟಿಗೆ ಸುರಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಕೆಲವು ಸಲ ಕೇಳಿದರೆ ತನಗೆ ಮಾವು ಆಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದಿದ್ದಳು. 'ಉಲ್ಕಿ ಆಗ್ತದೆ' ಎಂದಷ್ಟೆ ಹೇಳಿದ್ದಳು.

ಇಂದು ಕೆಲವರು ರುಚಿಯಾದ ಹಣ್ಣೊಂದನ್ನು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಅವಳ ಬಾಯಿಗಿಡತೊಡಗಿದರು: 'ಪಾರವ್, ನೀನು ಇವತ್ತು ತಿನ್ನಾಕ ಬೇಕು. ತಿಂದ್ರ ಸತ್ತು ಹೋಗೂದಿಲ್ಲ ತಗೋ...' ಆಕೆ ಕೊಸರಿಸೊಂಡು ಹೇಳಿದಳು: 'ಯಕ್ಕಾ, ನಾ ಹೆಂಗ ಹೇಳಲಿ, ನಿನಗ ಗೊತ್ತೇನು? ಹಿಂದ ನಾಡಿಗೆ ಬರ ಬಿದ್ದಿತ್ತಲ್ಲ. ಆ ವರ್ಷ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣು ಅಪರೂಪ ಆಗಿತ್ತು. ಇವಾಗಿನಂಗ ಆವಾಗನೂ ನಾನೂ ಕಾಯಿ ಇಳವಾಕ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ನಮ್ಮ ಗೌರಿ ಮಣ್ಣಾಗ ಆಡತಿತ್ತು. ಮಾಲಕ ಮತ್ತು ಮಾಲಕನ ಮಗ ಹಣ್ಣು ತಿಂತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಕೂಸು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ 'ಯವ್ವಾ, ನನಗೂ ಹಣ್ಣು' ಅಂತ ಕೇಳು. ಮಾಲಿಕ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಒಂದ ಹಣ್ಣಿನ ರೊಕ್ಕ ಎಷ್ಟ ಅಕ್ಕೇತಿ ಅಂತ ಗೊತ್ತೇನು? ನೀ ಹಣ್ಣು ತಗೊಂಡಿ ಅಂದ್ರ ಇವತ್ತಿನ ಕೂಲಿ ಇಲ್ಲ ಅಂದ. ಪಗಾರ ಇಲ್ಲಾಂದ ತಿನ್ನಾಕ ಜ್ವಾಳ ಬೇಕಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕ ಸುಮ್ಮನಾದ್ಲಿ. ಮನಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೊಡಿಸ್ತೀನಿ, ಸುಮ್ಮನಿರು ಗೌರಿ ಅಂದ. ಆ ದಿನ ಅದಕ್ಕ ಆರಾಮ ಬ್ಯಾರೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸುಡು ಜ್ವರದಾಗ ಕರಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆ. ನಾನು ಕೆಲಸದಾಗ ಇದ್ದೆ. ಕೂಸು ಹಣ್ಣುಹಣ್ಣು ಅಂತ ಕೈಯೊಡ್ಡಿದರೂ ಅವರು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಕಡೆ ಬೆನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ತಿಂದ್ರಂತೆ. 'ಕೂಸು ಹೆಂಗೆಗೋ ಮಾಡಾಕ ಹತ್ತೇತಿ ಅಂತ ಯಾರೋ ಹೇಳಿದರು. ಹಣ್ಣು ಅನ್ನೋ ಶಬ್ದ ಅನ್ನಕೋತನ ನನ್ನ ಬಂಗಾರ ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.. ಅದಕ್ಕ ಯವ್ವಾ, ಅಕಸ್ಮಾತ್ ನಾನು ಹಣ್ಣು ತಿಂದೆ ಅಂದ್ರ ಖರೇನ ನಾ ಸತ್ತ ಹೋಗ್ತೀನಿ..' ಸೆರಗಿನಿಂದ ಆಕೆ ಕಣ್ಣೊರೆಸಿಕೊಂಡಳು.

ಅನಕ್ಷರಸ್ಥ - ಸಾಹಿತಿ

ಅನಕ್ಷರಸ್ಥ ಪುಸ್ತಕ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೊಬ್ಬ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು ಊರೂರು ಸುತ್ತಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮಾರಿ ಶ್ರೀಮಂತನಾದ.

ಮನೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆ ಪುಸ್ತಕ ಬರೆದ ಸಾಹಿತಿ ಮಾತ್ರ ಬಡವನಾಗಿಯೇ ಉಳಿದ.

ಕುಬೇರ

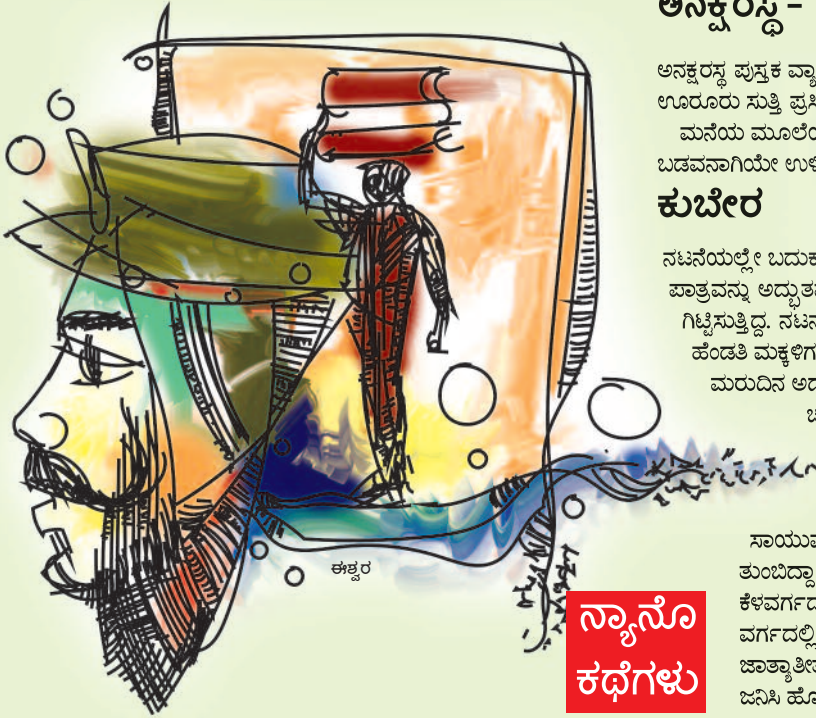
ನಟನೆಯಲ್ಲೇ ಬದುಕು ಕಂಡವನೊಬ್ಬ ನಾಟಕವೊಂದರಲ್ಲಿ ಕುಬೇರನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಂದ ಶಿಲ್ಪಿ ಚೆಪ್ಪಾಳೆ ಗಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ನಟನೆಯಿಂದ ಬಂದ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸಾಲದೇ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳಿಗಷ್ಟೇ ಅನ್ನ ಹಾಕಿ ತಾನು ಉಪವಾಸ ಮುಲಗುತ್ತಿದ್ದ. ಮರುದಿನ ಅದೇ ಹಸಿದ ಹೊಟ್ಟೆ ಮತ್ತೆ ಕುಬೇರನ ವೇಷ. ಶಿಲ್ಪಿ ಚೆಪ್ಪಾಳೆಗಳ ಸುರಿಮಳೆ...

ಬಡವರು-ಶ್ರೀಮಂತರು

ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ದೇಶ. ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಸಾಯುವ ರೈತರೂ ಅಜೀರ್ಣದಿಂದ ಬಳಲುವ ಶ್ರೀಮಂತರೂ ತುಂಬಿದ್ದಾರೆ. ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತ ವರ್ಗವು ಕೆಳವರ್ಗದಲ್ಲಿಯೂ ಅವಿದ್ಯಾವಂತ ಸೋಮಾರಿಗಳು ಆಳುವ ವರ್ಗದಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಇಡೀ ವಿಶ್ವಕ್ಕೇ ಜಾತ್ಯಾತೀತತೆಯ ಸಂದೇಶ ಕೊಟ್ಟ ಮಹನಿಯರು ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಜಾತೀಯತೆಯತೆಯನ್ನೇ ಉಸಿರನ್ನೂಗಿಕೊಂಡ ದೇಶವದು. ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಆವಿಷ್ಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ

ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ದಿನಬೆಳಗಾದರೆ ಮೂಢನಂಬಿಕೆ ಬಿತ್ತುವ ಕಾರ್ಯ ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜೋರಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಅಲ್ಲಿನ ಜನ ಬದಲಾವಣೆ ಎಂಬ ಹಗಲುಗನಸು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಂದ ಹಾಗೆ ಆ ದೇಶವನ್ನು 'ಭಾರತ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

■ ಸೋಮಲಿಂಗಪ್ಪ ಬೆಣ್ಣೆ ಗುಳದಳಿ

ನ್ಯಾಯ ಕಥೆಗಳು

ಚಾಣಾಕ್ಷತನ-ಕಳ್ಳತನ

ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಚಾಣಾಕ್ಷತನದಿಂದ ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಹೆಸರಾಗಿದ್ದ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೇತು ಹಾಕಿದ್ದ ತನ್ನ ಅಂಗಿಯ ಜೇಬಿನಿಂದ ಆ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಕಿರಿಯ ಮಗ ದಿನವೂ ಒಂದೊಂದು ನೋಟನ್ನು ಕದಿಯುತ್ತಿದ್ದುದು ಮಾತ್ರ ಅವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ.